

[Hans Thyge Jacobsen.]

vort Lands Smaasparere, interesserer sig for Sikkerheden. Det gælder ogsaa vort Lands folkelige Institutioner, hvor jo efter min Opfattelse af Tingene den største Opsparing finder Sted. Lad mig nævne, at de statsanerkendte Sygekasser ligger med 39½ Mill. Kr. 1ste Prioritets-Obligationer i deres Reservefond. Det er jo en betragtelig Opsparing, som her finder Sted indenfor en kollektiv Sammenslutning, og der er mange af lignende Art i Befolkningen. Det gælder ogsaa for Befolkningens Institutioner, at vel har man Interesse for den Renteaufkastning, man kan erholde, men man har først og fremmest og først og sidst Interesse for Sikkerheden. Og ud fra en saadan Erkendelse, netop fordi det er saadan, at en Rentesænkning er en Nødvendighed for at bevare de opsparede Midler intakte, er der for mig, med det Indtryk, jeg har af Tilstandene i vort Erhvervsliv, ikke Tvivl om, at det bliver nødvendigt at foretage en Rentesænkning.

Dette Synspunkt gjorde jeg mig til Talsmand for allerede under Valgkampen i November. Men jeg maa sige, at det, som jeg først og fremmest interesserede mig for den Gang, og fremdeles først og fremmest interesserer mig for, er, om man kan naa frem til en Sænkning af Udlaansrenten. Jeg er enig med min Ven, det ærede Medlem Hr. Hasle, naar han siger, at han ikke forstaar, hvorfor Forslagsstillerne ikke straks gaar lige løs paa det, som man jo dog mener at ville naa. Jeg siger, jeg forstaar det ikke; det er muligt, at der under Udvalgsbehandlingen kan gives gode Grunde derfor, det tør jeg ikke afvise Muligheden af, men jeg har paa det Standpunkt, hvor Forhandlingerne nu befinder sig, Lov til at sige og ogsaa kræve Forstaaelse for, at jeg ikke kan forstaa, hvorfor man ikke gaar lige løs paa Udlaansrenten. Renten af faste Udlaan i Landbrugsejendomme, for øvrigt ogsaa i andre Erhvervsvirksomheder, er en saa tyngende Byrde under de herskende Konjunkturer, at det er her, der maa ske en Ændring. For øvrigt er ogsaa Renten af Veksellaan saa formidabel høj, saa alle i Erhvervslivet, der er nødt til at virke ved Hjælp af Veksellaan, er stærkt handicappede.

Overfor dette Synspunkt, at det er Udlaansrenten, det kommer an paa, og som man skal have fat paa, anførte det ærede Medlem Hr. Fisker 3 Ting. Det ærede Medlem sagde for det første, at der her frembød sig en lang Række af alvorlige og

vanskelige Hindringer. Det er jeg klar over, men jeg er ogsaa klar over, at med den Fremgangsmaade, som man her vælger, støder man paa en lang Række af alvorlige Hindringer. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) ikke havde Ret, naar han betegnede det ærede Medlem Hr. Hasles Tale som først og fremmest agitatorisk. Jeg synes, at Ret og Billighed byder alle at erkende, at der fra mit Partis Side gennem dets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hasle, er paavist, at alvorlige Vanskeligheder møder Bestræbelserne, naar man søger frem ad den her foreslaaede indirekte Vej. Om saa det ene Sæt Vanskeligheder er alvorligere end det andet, beror jo paa et Skøn, men jeg hævder, at Vanskeligheder under saa omfattende og i Samfundets ædlere Dele saa indgribende Lovgivningsarbejder kommer man naturligvis ikke udenom.

Det andet, det ærede Medlem Hr. Fisker anførte som Forsvar for, at man ikke straks med det samme angriber Udlaansrenten, var, at han havde Tro til vort Lands Pengeinstitutioner; han havde den Tro til vort Lands Pengeinstitutioner, at de vilde efterleve denne Lovs Bestemmelser. Jeg antager, det ærede Medlem her tænkte paa Bestemmelserne om, at Handelsministeren skal paase, at Udlaansrenten ned sættes i tilsvarende Grad som Indlaansrenten. Ja, jeg nærer ogsaa saadan Tro til vort Lands Pengeinstitutioner, men vi har altsaa ikke andet at byde paa, end at vi nærer saadan Tro, at vi har saadant Haab. Der er jo for øvrigt mangfoldige Maader, paa hvilke man kan komme til, om ikke at omgaa, saa i hvert Fald at undgaa det, som vi her fra Lovgivningsmagtens Side vilde tilstræbe; der er jo i Bankvirksomhed et Begreb, der hedder Provision, og der kan skjules meget under dette Begreb.

Det tredje, som det ærede Medlem anførte, var, og det vil jeg gerne sætte en Streg under, at han haabede ikke, at Bestemmelser med Hensyn til en Maksimaludlaansrente senere skulde vise sig fornødne. Stærkere er det ærede Medlem altsaa ikke i Troen, end at han dog finder det fornødent at udtale et saadant Haab. Det er det, som er den store Svagheit i det forelagte Forslag, at man til syvende og sidst ikke har andet at byde paa i sine Bestræbelser for at naa Maalet, en Nedsættelse af Udlaansrenten, end et Haab, et Haab om, at man ved at gribe Sagen an paa saadan indirekte Vis kan naa frem til Nedsættelse af Udlaansrenten, til Kon-